

„Den 16. december 1960 fremsatte jeg for det høje ting forslag til lov om offentlig forsorg. [Se nærmest foregående sag]. Efter dette forslag ophæves ikke blot de forsørgelsesmæssige regler i den hidtidige forsorgslov, men også de i denne lov indeholdte regler om børne- og ungdomsforsorg. Efter forhandling med folketingsudvalget vedrørende forslaget til lov om offentlig forsorg fremsættes derfor forslag til en særskilt lov om børne- og ungdomsforsorg, i hvilket forslag jeg har samlet den gældende forsorgslovs regler herom.

Reglerne om børne- og ungdomsforsorgen var senest genstand for betydelige ændringer i 1958, og det blev ved den lejlighed bestemt, at loven skulle optages til revision i folketingssamlingen 1962-63. Det er ikke tanken med det forslag, der nu fremsættes, at foregribe denne revision, allerede fordi 1958-loven ikke har virket tilstrækkelig længe til, at erfaringerne kan danne grundlag for en sådan revision.

Forslaget svarer derfor i det store og hele til de gældende regler, idet det dog naturligvis har været nødvendigt at foretage mindre redaktionelle ændringer og omplaceringer af bestemmelserne.“

Da loven således stort set svarer til de hidtidige regler i forsorgsloven, vil alene realitetsændringerne blive omtalt i det følgende.

Ifølge § 54, stk. 2, ydes til anerkendte rådgivningsklinikker for børn efter nærmere af socialministeren fastsatte regler tilskud af det offentlige med 90 pct. af de godkendte udgifter. Tilskuddet afholdes forskudsvis af *staten*, som endeligt bærer $\frac{6}{10}$ heraf, medens $\frac{4}{10}$ fordeles efter reglerne i forsorgslovens § 123 om *mellemkommunal refusion*.

Efter de hidtidige regler i forsorgslovens § 125 A ydedes tilskuddet af det offentlige ligeledes med 90 pct., men således at *staten* forskudsvis ydede 60 pct., hvoraf $\frac{3}{20}$ dækkedes ved mellemkommunal refusion, mens den eller de kommuner, for hvilke klinikken var bestemt, ydede et tilskud på 30 pct. Såfremt klinikken var bestemt for flere kommuner fordeltes denne udgift på kommunerne efter folketal.

Denne fordeling af driftsudgifterne på de deltagende kommuner har ved forhandlinger om oprettelse af de fire klinikker, der foreløbig tænkes indrettet i København, Esbjerg, Ålborg og Odense, mødt alvorlig modstand fra nogle kommuners side. Der er bl. a. henvist til, at langt den største brug af rådgivningsklinikkerne må antages at ville blive gjort af de største købstæder i klinikkenes område, specielt den by, hvori klinikken placeres, hvorfor det forekommer uacceptabelt for de mindre og navnlig de fjernere beliggende kommuner, at fordelingen af udgifterne sker efter folketal og ikke i forhold til brugen af pågældende klinik, således som forholdet er med hensyn til sygehusudgifter. Ved en sådan udgiftsfordeling må